

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **H. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 września 2016 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Z. zamieszczonego w postanowieniu z dnia 17 sierpnia 2016 r.,

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., wskazanym postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy pokrzywdzonego H. S. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek Sądu został uzasadniony faktem, że H. S. wypowiada liczne urojenia prześladowcze wobec sędziów, co wynika wprost z opinii biegłych psychiatrów i psychologa. Ponadto H. S. złożył dwa pisma zatytułowane „prywatny akt oskarżenia” przeciwko B. C. (sędzi Sąd Rejonowego w Z.)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania i sugestie zawarte w uzasadnieniu wniosku prowadzą Sąd właściwy do zbyt daleko idących konkluzji. Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy nie

podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1999 r., IV KO 24/99, LEX nr 590571). W ocenie Sądu Najwyższego fakt, że H. S. wypowiada urojenia prześladowcze wobec sędziów, a ponadto złożył dwa „prywatne akty oskarżenia” przeciwko sędzi B. C., nie stwarza zasadnego przekonania o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w Sądzie Rejonowym w Z. Co więcej z akt niniejszej sprawy wynika, że procedując w trybie art. 42 § 4 k.p.k. Sąd Rejonowy w Z. dwukrotnie już stwierdzał, że nie zachodzą uzasadnione wątpliwości, co do obiektywizmu sędziego B. C. (zob. postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 18 marca 2016 r. oraz z dnia 1 czerwca 2016 r., k. 122, 153), obiektywnych podstaw do wyłączenia nie zgłaszała także sędzia B. C., o czym świadczy treść jej oświadczenia zawarta w aktach sprawy (k. 142).

Rzeczą sądów jest takie orzekanie, aby także w opinii publicznej nie powstały wątpliwości co do tego, że wydawane orzeczenia wolne są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7–8, poz. 58). Gołosłowne twierdzenia i subiektywne odczucia H. S., niemające żadnych realnych podstaw, nie powinny uzasadniać uchylania się przez sąd właściwy od rozpoznania sprawy. Niejako na marginesie należy także zauważyć, co też dostrzegł wnioskujący Sąd, że H. S. wypowiada liczne urojenia nie tylko wobec sędzi prowadzącej sprawę, ale także innych sędziów Sądu Rejonowego w Z., sądów okręgowych oraz prokuratorów. Należy w tym kontekście wyraźnie podkreślić, że autorytet sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny dowodów, trafnego rozstrzygnięcia. Końcowo wypada także zauważyć, że jak wynika z pism H. S., a także uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w Z., Sąd wnioskujący rozpoznawał już sprawę z udziałem H. S.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.

kc